

ABY NALEZLA
PRAVDU,
NEZASTAVÍ SE
PŘED NIČÍM

THRILLER

ROBERT
DUGONI

BLÍZKO DOMOVA

Další případ Tracy Crosswhiteové

BLÍZKO DOMOVA

Copyright © 2017 Robert Dugoni

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5737-4 (pdf)

ROBERT DUGONI

BLÍZKO DOMOVA

přeložil Jan Kozák

VENDETA

*Věnuji Meg Ruleyové, Rebecce Schererové
a týmu agentury Jane Rotrosenové –
nejlepším literárním agentům v oboru.
Slovy nelze vyjádřit, jak moc si vážím
vašeho vedení a podpory v průběhu těchto
let. Bylo mi dopřáno vstoupit do vchodových
dveří vašeho sídla z hnědého pískovce
a přijali jste mne za člena rozvětvené
rodiny JRA. Můžete mi provolat „hurá“?!*

*Další tanec na ostrí nože skončil.
Včera byli skoro mrtví, zítra možná zemřou,
ale teď, dneska, byli naživu, nádherně živí.*

ROBERT JORDAN, OHEŇ Z NEBES

PŘEKLAD SYLVA FICOVÁ

ČÁST I

KAPITOLA 1

D'Andre Miller otevřel skleněné dveře komunitního centra Rainier Beach a vyšel do mrazivé noci. Teplota výrazně klesla, což ostře kontrastovalo s vlhkým, potem prosyceným vzduchem uvnitř basketbalové tělocvičny. Dech ho pálil v krku a pod mikinou s kapucí jej na pažích šimrala husí kůže, když se v gumových sandálech šoural po betonových schodech. Přes pravé rameno mu visely tenisky se svázanými tkaničkami, kožený basketbalový míč nesl pevně zastrčený v podpaží. Jeho drahocenný majetek se nikdy nedotkl ničeho jiného než tvrdého povrchu hřiště.

„Hej, Baby D!“

D'Andre se otočil ke dveřím do tělocvičny. Protože neměl času nazbyt, stále se volným krokem pozpátku vzdaloval po betonové terase. Skleněné dveře společenského centra odstrčil Terry O'Neil. „Paráda, Baby. Bylo to skvělé,“ volal.

D'Andre se při pochvle usmál a znovu si vzpomněl na svůj crossover a tříbodový koš, kterým zajistil vítězství v závěrečném zápasu skupiny.

„Dneska jsi válel suprově, Baby D,“ rozplýval se Terry. Tělocvičnu volnočasového centra otevíral tři večery v týdnu a dohlížel na basketbalové zápasy.

„Díky, Terry,“ řekl D'Andre. Válel jako ďas. Trojky a rychlé floater-y jako Steph, nájezdy na koš jako KD. Se všemi si vytřel zadek, a to hrál proti klukům nejméně o tři roky starším. D'Andre mu

bylo teprve dvanáct a byl nejmladším hráčem, kterého starší kluci z centra vzali do sestavy, i když dnes večer to udělali proto, že jich nebylo dost. V budoucnu se na jeho věk ani nebudou ptát. Aspoň pokud chtějí vyhrávat.

„Přijdeš zítra večer zas?“ volal Terry. Stál na horním schodu a jeho dech se ve žlutém světle vlnil jako cigaretový kouř.

„Nemůžu,“ křikl D'Andre a pořád se šoural dozadu. „Ve čtvrtek mám test z matiky a musím se učit.“

„No dobře. Ve škole dej všechno do pořádku. Ale pak se vrať, jasný? Kdykoli, Baby D. Dneska jsi potvrdil, co v tobě je.“

To se D'Andremu moc líbilo. V centru hrávali ti nejlepší a on měl v plánu být lepší než všichni ostatní. V tělocvičně se ochomýtal od devíti let a napodoboval jejich pohyby – crossovery, úhybné dvoutakty, váhání –, to nejlepší, co mohl každý z nich nabídnout. A dnes večer předvedl parádní hru..., i když možná na jeden zápas až moc. Teď musí hodit kostrou, aby se dostal domů před večerkou. Měl se z posledního zápasu včas uvolnit, jenže jak by mohl? Konečně dostal šanci; nechtěl jim říct, že mu máma nařeže, když přijde pozdě domů.

A teď ho to čeká.

Máma řekla, že má být doma do devíti. Také zdůraznila, že až vejde do dveří, musí mít hotové domácí úkoly. Žádné domácí úkoly – žádný basketbal. *Trojka* na vysvědčení – žádný basketbal. Zapomeneš umýt nádobí, budeš odmítovat nebo chodit pozdě domů – no tak prostě žádný basketbal. Máma taky nehrála. To mu vždycky předhazovala. „Já nehraju a ty taky nebudeš.“ Máma neměla čas na hlouposti, a jak by taky mohla, když se snažila sama vychovávat tři syny. D'Andre se holt musel řídit tím, co máma řekla.

Tečka.

Jako nejstarší dítě chápal, že to má máma těžké. Celý den pracovala a domů se vracela až po šesté. Babička vařila večeři, zatímco máma kontrolovala domácí úkoly. Než se po tom všem

dostala do postele, byla vyřízená. „Tohle pro tebe nechci,“ řekla mu jednou večer, když seděli u kuchyňského stolu a probírali jeho matematiku. „Ve škole ti to jde, tak si udělej titul. Staň se doktorem nebo právníkem.“

Škola byla vždy na prvním místě. Máma už jednou dala D'Andremu domácí vězení za pozdní příchod domů a neváhala by to udělat znovu. „Nevychovávám nějakýho hlupáka. Máš šanci jedna ku milionu, že budeš hrát profesionální basketbal, ale když se budeš učit a tvrdě makat ve škole, můžeš dokázat cokoli.“

Nebyl jako někteří hlupáci ve škole, kteří nosili domů trojky a čtyřky. D'Andre měl samé jedničky, tedy kromě matematiky. Tento čtvrtek nutně potřeboval uspět v testu. Ne že by za to měl něco dostat. Ani za samé jedničky máma nikdy neslíbila nic. „Proč bych tě měla odměňovat za to, že děláš, co máš?“ divila se.

D'Andre si levou rukou přidržel basketbalový míč u těla a pravou zkontroloval mobilní telefon. Do návratu domů mu zbývalo deset minut. Mohl by to zvládnout, ale jen když sebou hodí. Nasadil si sluchátka Beats a poslouchal Lila Wayna – jehož hudbu máma doma zakázala. Říkala zpěvákovi všelijak – „potetovanej, kriminálník, blázen“ –, což D'Andremu přišlo vtipné. Přes sluchátka si přetáhl kapuci mikiny a dal se do běhu. Jak běžel, vyfukoval bílé obláčky páry. Zdálo se mu dost chladno na to, aby začalo sněžit, ačkoli v Seattlu sníh nikdy neviděl. Lidé říkali, že v roce 2008 nasněžilo hodně, jenže to byl ještě úplně malý a nic si z toho nepamatoval. Zamyšlen se podíval na inkoustově černou oblohu. Mraky vypadaly jako vatové kuličky a měsíc v úplňku stříbřil jejich okraje svým světlem.

D'Andre spěchal po Rainier Avenue a v uších mu zněl text písně „Tha Block is Hot“. V duchu se vyhnul imaginárnímu obránci, změnil směr a zamířil po Henderson Street na západ. To byla jeho nejlepší dovednost, měnit směr bez ztráty rychlosti. Naučil se to od Terrella a Terrell šel na Washingtonskou univerzitu, aspoň na rok, než se stal profíkem. D'Andre by se nechtěl stát profíkem po

pouhém roce na vysoké škole. Nejdřív získá titul. „Nevykládej mi ty nesmysly o tom, že chceš být profík,“ řekla by máma. „Když si zrasuješ koleno, co budeš dělat pak?“

D'Andre upaloval po Henderson Street a ještě na muziku Lila Wayne zrychlil. Teď přeběhne Renton Avenue, vezme to přes pěší cestu Chief Sealath Trail, přeskočí zadní plot a vrazí dveřmi do kuchyně s minutovou rezervou. Máma mu věnuje ten svůj pohled, aby dala najevo, že ho má přečteného. Pak mu ohřeje talíř špaget, posadí se a bude si s ním při jídle povídat. Měl rád tyhle chvíle, kdy už bratři leželi v posteli a u stolu seděli jen oni dva.

„Jednou ti koupím velkej dům,“ říkával jí. „Tak velkej, že budeš potřebovat jeden z těch skútrů, aby ses tam mohla pohybovat.“

„K čemu by mi byl takovej dům? Už tak je dost těžký udržet tenhle v čistotě.“

„Taky ti seženu služebnou.“

Obvykle se usmála. „Sobě koupíš velkej dům.“

„Tak můžeš jít s babičkou bydlet ke mně.“

„A co na to řekne tvá žena?“

„Kdo je to?“ zeptá se a roztáhne rty v úsměvu.

Máma mu nalije další sklenici mléka a políbí ho na hlavu. „Sněz si ty špagety a jdi už spát. Klukům jako ty nejlíp rostou kosti před půlnocí.“

D'Andre se znovu zamyslel nad závěrečným crossoverem a střelou z výskoku. Marvin se do něj celý večer navážel, kritizoval jeho hru, snažil se mu dostat pod kůži, aby ztratil chladnou hlavu. Ale bylo to jen hloupé plácání a D'Andre si z toho nic nedělal. Máma mu jednou řekla: „Jestli na hřišti ztratíš hlavu, sejdu z tribuny a hned tě stáhnou ze hry.“

D'Andre spěchal na roh a přeběhl 46. avenue na jih. Už se blížil k domovu. Ten jeho crossover byl tak parádní. D'Andre vyrazil s míčem po hřišti, levačkou dribloval nízko a pak náhle přidal, aby dostal Marvina na pravý bok. Blížil se k tříbodové čáře, načež spustil rameno, jako by se chystal k nájezdu na koš. Marvin se na

něj pověsil a také klesl nízko. Když to udělal, D'Andre se levou nohou prudce zarazil. Marvin nezareagoval včas. Pokračoval dál a těsně ho minul. Vzápětí už klopýtal, když si D'Andre přehodil míč z levé ruky do pravé.

Teď seskočil z obrubníku na Renton Avenue South. Představil si, jak se mu oranžový míč odlepil od prstů a ladným obloukem míří k pomyslnému koši. D'Andre v duchu sledoval, jak míč proklouzává obroučkou a stlačuje bílou síťku, která se, ach, tak nádherně vlní.

D'Andreho pozornost upoutala tmavá šmouha na kraji zorného pole. Otočil hlavu. Příliš pozdě. Basketbalový míč mu vyletěl z rukou a na okamžik jako by visel ve vzduchu zavěšený nad kapotou auta. Tvrdě bouchl do čelního skla a vystřelil dopředu. Při dopadu na chodník nejprve odskočil vysoko a pak s každým dopadem o něco méně, méně a méně, až se dokutálel do příkopu, jemně se odrazil od obrubníku a definitivně se zastavil.

Nehýbal se.

KAPITOLA 2

Tracy Crosswhiteová někde v časopise četla, že Smith Tower na historickém náměstí Pioneer Square v Seattlu byla kdysi nejvyšší budovou na západ od Mississippi. Teď nepatřila ani do první třicítky na území Seattlu a její význam byl převážně historický. Město se překotně měnilo, a ne nutně k lepšímu.

Seattle byl totiž na nejlepší cestě k rekordnímu roku v počtu vražd.

Tracy a dalších patnáct detektivů z oddělení násilných trestných činů seattleské policie vyšetřovali v průměru třicet vražd ročně, ale stejně jako výška budov v centru města i tento počet neustále stoupal – další stinná stránka jednoho z nejrychleji rostoucích měst v Americe. Znamenalo to pro ně všechny více práce, bez které by se milerádi obešli.

Tracy si svlékla manšestrovou bundu a pověsila ji spolu s koženým kabátem svého parťáka Kinsingtona Rowea na háček v podniku Shawn O'Donnell's American Grill and Irish Pub. Kins už si chtěl sednout, ale vtom se zamračil a prudce se zarazil.

„Zase tě bolí kyčel?“ zeptala se Tracy.

„Je to jako nachlazení, který chytíš, ani nevíš jak,“ posteskl si Kins. „V chladném počasí je to vždycky horší.“ Pootočil kyčlí a ta se s lupnutím uvolnila. Tracy sebou cukla. Z fotbalového zranění se časem stalo zranění degenerativní.

„Kdy bude operace?“

„Ani mi to nepřipomínej.“ Sedl si naproti ní.

„Dělá ti to starosti?“

„To teda jo, a velký. Vyprávěl jsem ti tu historku o ženský, která uprostřed tý samý operace dostala mrtvici, ne?“

„Říkal jsi, že jí bylo osmdesát.“

„Třiaosmdesát, ale stejně. Povídá se, že takhle umřel ten herec, Bill Paxton. Po operaci ho to kleplo.“

„Měl špatný srdce. To teď čteš nekrology lidí, co zemřeli na mrtvici?“

Kinsovi bylo teprve čtyřicet a operaci odkládal pravidelným polykáním ibuprofenu. Říkal, že zákrok chce podstoupit jen jednou a že záruka na endoprotézu kyčelního kloubu je asi třicet let. V poslední době ho však bolesti trápily stále častěji a byly intenzivnější. „Doktor říkal, že mu mám dát vědět..., kdyby bolest začala být nesnesitelná.“

„To už nejspíš je.“

„Dva týdny,“ zaúpěl. „A budu fakt rád, když už to budu mít za sebou. Je to jako horkej nůž, co se ti zabodává do kloubu, a vystřeluje to až do kolena.“ Zvedl jídelní lístek, chvíli do něj zíral a pak ho pohodil stranou. „Jaký číslo jsi napsala ve ‚fortune‘?“

Detektivové a policisté seattleského policejního oddělení platili dvacet dolarů za účast v sázkařské soutěži, kde se předpovídal počet vražd v každém roce. Letošní tip se stal horkým tématem. Na stěně Tracyiny kóje visel obrázek lebky se zkříženými hnáty – morbidní humor a připomínka, že jsou s Kinsem jako tým „na řadě“, až dojde k další vraždě. A to bez ohledu na to, že měli stále otevřená dvě jiná vyšetřování. Tracy doufala, že se jí podaří přežít aspoň týden bez vraždy, ale vzhledem k tomu, jak se věci vyvíjely v prvních měsících roku, byly šance na úspěch dost mizivé. Oddělení násilných trestných činů se stále ještě vzpamatovalo z předchozího týdne, kdy žárlivý mladík zabil na večírku tři středoškoláky útočnou puškou AK-47, kterou si koupil na internetu. Kvůli těmto úmrtím se celkový počet vražd v Seattlu – jen za první dva měsíce roku – vyšplhal na dvaadvacet. „Třicet osm,“

odvětila Tracy, zatímco si prohlížela jídelní lístek. „Myslela jsem, že jsem trochu přestřelila. Ale teď si myslím, že to bude ještě málo.“

Mnozí tvrdili, že nárůst kriminality, včetně vražd, je vedlejším produktem rozrůstání počtu obyvatel. Mohlo za to i užívání tvrdých drog, hlavně pervitinu a heroinu, které se v Seattlu staly doslova epidemií, tak jako v téměř každém jiném americkém městě.

„No, jestli jsi s tímhle číslem moc nízko, tak to já jsem v háji.“ Kins na stůl pohodil papírek. Tipnul si číslo třicet šest. „Myslím, že tohle překročíme nejspozději do června.“

V irské hospodě, jednom z jejich pravidelných útočišť během nočních směn, panovalo oproti venkovnímu chladu příjemné teplo. Březen obvykle přinášel vítr a déšť. Letos ne. Letos přinesl teploty kolem minus sedmi stupňů a vypadalo to i na sněžení. Než člověk sešel z kopce od policejního ústředí na křižovatce Páté avenue a Cherry Street, stačil prochladnout až na kost. Tracy se prostředí hospody moc líbilo. Na druhé straně lokálu visely zelené digitální hodiny, jež odpočítávaly dny, hodiny a minuty do Dne svatého Patrika. Nyní už zbývaly necelé dva týdny, přesněji třináct dní, dvě hodiny a třicet šest minut. To také vysvětlovalo směs písní irské kapely U2 na playlistu a výhradně zelenou výzdobu – ještě zelenější než obvykle. Nad hlavami hostů visely transparenty s nápisy jako: *Dej mi pusu. Jsem Ir.* A čtyřlístky na stěnách propagovaly pivo Guinness. Nad Kinsem se v dřevěném rámu vyjímal nápis:

Kdybych se někdy ztratil, chci mít svou fotku na láhvi piva místo na krabici mléka. Tak se mi kamarádi dozvědí, že jsem nezvěstnej.

Tracy koukla na mobilní telefon, ačkoli nezvonil. Kontrolovala ho pravidelně, protože na odchodu z kanceláře dala své číslo dispečinku.

„Je u tebe všechno v pořádku?“ zeptal se Kins. „Chováš se, jako bys to byla ty, kdo jde pod kudlu.“

Po letech spolupráce už dokonale znali svoje nálady, věděli, kdy se ten druhý hádá se svou polovičkou, kdy má Kins problémy

s dětmi, kdy si kdo vrznul. „Jsem v pohodě,“ řekla. Jenže nebyla. Ve skutečnosti zvažovala, že se na druhý den odpoledne objedná ke specialistovi na plodnost. Za těch šest měsíců od svatby nikdy neměla tolik sexu, a přitom nikdy nebyla tak frustrovaná. Ve třiačtyřiceti letech zjišťovala, že mezi rozhodnutím mít děti a skutečným otěhotněním už není znaménko rovná se.

Ani zdaleka.

Kins znovu zvedl jídelní lístek. „Měl bych před operací zhubnout. To minimalizuje riziko mrtvice.“

„Přestaň se kruci bát mrtvice, tamto byla přece náhoda. Byla dvakrát starší než ty.“

„Měl bych si objednat salát. To říkám pokaždý, ne?“ Opravdu to říkal pokaždé. „A pak si dám hamburger. Mám pevnou vůli jako matlák.“

Tracy jeho řeči ignorovala. Kins používal slovo „matlák“ pro označení všech, kteří mu vadili. Mizerný řidič na dálnici – matlák. Pomalý úředník za přepážkou banky – matlák. Lživý svědek – matlák. Svěřil se Tracy, že tomu navykl už jako malý, když se před matkou nehlídal a řekl nějaké sprosté slovo. Po pořádném výprasku mu poradila, ať si vymyslí něco jiného. Vymyslel „matláka“.

Znovu si prohlédla jídelní lístek. Kinsova zmínka o hamburgeru sice zněla lákavě, ale ona si vážně objedná salát. Se svými sto pětasedmdesáti centimetry nebyla na ženu právě drobná. Cvičení prospívalo srdci, ale udržet si váhu bylo rok od roku čím dál těžší. Co šlo do úst, skončilo na bocích a ve stehnech.

Kins praštil jídelním lístkem o desku stolu. „Salát. Dám si salát.“ Vtom mu zavibroval mobil. Zkontroloval ho a odložil stranou. „Faz a Del jdou sem.“

Vic Fazio a Delmo Castigliano tvořili druhou polovinu týmu A na oddělení násilných trestných činů. Písmo bylo pouhé sériové označení, ale to jim nebránilo, aby ostatním třem týmům, B, C a D, dávali každou chvíli pocítit, že jde o značku kvality.

„Del už je zpátky v práci?“ zeptala se Tracy.

„Vrátil se dnes v noci. S Fazem pátrali po tom svědkovi z White Center. Faz chce, abych se určitě zeptal, jestli ještě mají hovězí sendvič Reuben.“ Kins zavrtěl hlavou. „Je to přece irská hospoda. Ale to už je prostě Faz.“

„Říkal, jak je na tom Del?“

Kins si pohrával s balíčkem cukru a ohýbal růžky. „Zrovna včera jsem s ním o tom mluvil. Povídal, že je pořád dost na dně. Tomu se vůbec nedivím.“

Minulou sobotu se Tracy s Kinsem připojili k Fazovi na pohřbu Delovy neteře. Bylo jí teprve sedmnáct a předávkovala se heroinem. V patnácti začala s marihuanou, brzy přešla na léky na předpis a nakonec se stala závislou na heroinu. Del ji dostal do detoxikačního programu v Yakimě, a když se vrátila domů, říkal, že už má nejhorší za sebou. Pak se předávkovala a zemřela.

„Faz povídal, že se předávkovala čtyřikrát. Věděla jsi to?“

„Del mi to řekl,“ přikývla Tracy.

Kins zavrtěl hlavou. Měl tři dospívající chlapce. „Čtyřikrát? To by mě zabilo, kdyby si některý z mých kluků vzal takovou sračku.“

K jejich stolu přistoupil majitel podniku Liam. Když bylo plno, sám také obsluhoval u stolů a dělal za barem. „Vy dva máte asi zase noční směnu, co?“

„Jen my a prostitutky, Liame,“ ušklíbl se Kins. „Jenže ony vydělávají mnohem víc než my a nemusí to uvádět v daních z příjmu.“

„To mi povídej,“ posteskl si Liam. „Město mi nařizuje, že musím svým zaměstnancům platit patnáct dolarů na hodinu. Jeden z číšníků mě onehdy požádal, abych mu zkrátil úvazek, aby nepřišel o státní podporu. Někdy si říkám, jestli městská rada tyhle kraviny střílí jen tak od boku, nebo jestli se nad tím fakt někdo zamyslí.“ Zaúpěl. „Dáte si něco k pití?“

„Kdybych neměl službu, dal bych si polévkový speciál,“ řekl Kins. Poutač u vchodu ho nabízel a kromě skvělé polévky to obnášelo také whisky s ledem.

„Chápu.“ Liam se podíval k oknu. „Dnes je úplněk. Blázní budou vylézat z děr. Jinak tu v pondělí večer bývá mrtvo.“

Oddělení násilných trestných činů se blázní zabývalo *každý* večer. Jednou jim třeba zavolala žena, že ví, kdo zabil Kurta Cobaina, anebo muž, jenž tvrdil, že mu jeho mrtvá žena vyhrožovala, že ho rozřeže a jeho tělo rozveze v kufrech po městě. Za svobodna si Tracy ráda brala noční směny, které trvaly od tří odpoledne do půlnoci. S blázní byla alespoň zábava a samota jí umožňovala dohnat papírování. Od svatby s Danem však chtěla trávit noci doma.

„Dám si ledový čaj,“ rozhodl se Kins.

„A do mého přidej citron, prosím,“ požádala Tracy Liama.

„Předpokládám správně, že čekáte ještě ty dva mafoše?“

„Jsou na cestě,“ potvrdil Kins. „Faz mě pověřil, abych mu zjistil, jestli máte nakládáný hovězí.“

„Co by to bylo za irskou hospodu, kdyby takhle pár dní před svatým Patrikem neměla nakládáný hovězí?“ Liam se pokřížoval, políbil si palec a odešel od stolu.

Kins se podíval přes Tracyino rameno směrem ke vstupním dveřím. „Už jsou tady.“

Tracy se otočila. Del a Faz vcházeli do restaurace jako dva měsíce, které zastínily slunce. Každý z nich měřil nejméně metr devadesát a vážil přes sto deset kilo. Oba na sobě měli oblek, ovšem bez kravaty. Seattle se možná měnil, Faz a Del nikoli. Jejich představa neformálního oděvu končila u obleku bez kravaty.

Del si sundal přšiplášť a pověsil ho na háček. Tracy si pomyslela, že vypadá unaveně. Pytle pod očima svědčily o nedostatku spánku a pohyboval se jako mátoha. Faz říkal, že Del tráví večery na gauči u sestry a stará se o své devítileté synovce, dvojčata.

Del se posadil do boxu vedle Kinse, Faz si sedl za Tracy. Se svými proporcemi se naproti Kinsovi vyjímal jako labrador nad postřelenou kachnou. „Ptal ses na to nakládáný hovězí?“

Kins se ušklíbl. „Sakra, já zapomněl, Fazi.“

„Jak jsi mohl zapomenout? Právě jsem ti napsal.“ Otevřel ode-
slanou textovku a zvedl telefon.

Kins pokrčil rameny. „Ale, jsem nějaký roztržitý.“

Zatímco se Faz otáčel jako na obrtlíku a hledal očima Liama,
Tracy se obrátila na Dela. „Jak se máš, Dele?“

„Držím se,“ odpověděl tichým hlasem.

„Kde sakra vězí ten Liam?“ Faz si mohl hlavu vykroutit.

Del pokynul Liamovi, který stál za barem. Rychle se přemístil
k jejich stolu. „Kávu,“ objednal si Del. „Černou.“

„Máš nakládáný hovězí?“ vyhrkl Faz.

Liam se ušklíbl. „Kins si objednal poslední, Fazi, ale máme
polskou klobásu se zelím.“

Faz se zatvářil dotčeně. „Polskou... Ty kecáš.“ Podíval se na
Kinse. „Že kecáš?“

Kins a Liam se hlasitě zasmáli. „Za koho mě máš, za Itala?“
zvolal Liam. „Irská hospoda bez nakládánýho hovězího jen pár
dní před svatým Patrikem – to je zločin.“

„Chceš mi uhnat infarkt?“ obořil se Faz na Kinse. „To už mi
víckrát nedělej.“

„Dáte si něco k pití?“ zeptal se Liam.

„Kávu,“ odpověděl Faz. „Musím se trochu zahřát – jsem ztuhlej
jako ti mí Nets za posledních deset zápasů.“ Jako rodák z New
Jersey stále fandil týmům z rodného města.

Tracy si objednala lososový salát Caesar.

„Makaróny se sýrem a irskou whisky,“ prohlásil Kins. Když
vracel jídelní lístek, podíval se na Tracy. „Říkal jsem ti, že mám
vůli jako matlák.“

Majitel přesunul pohled na Dela. „Jen kávu,“ řekl Del, což se
mu vůbec nepodobalo. Del miloval jídlo stejně jako Faz.

Po Liamově odchodu se Tracy Dela zeptala: „Co tvoje sestra?“

„Nic moc. Chvilí to potrvá.“

„Jen abys věděla,“ sdělil jí Faz, „jdeme po tom dealerovi.“

„Kdo přesně?“ zpozorněla Tracy.

„My, jako ‚my‘,“ řekl Faz a zachytil Tracyin znepokojený pohled. „Ale Del v tom oficiálně nejede.“

Del by rozhodně neměl pracovat na případu úmrtí své neteře. „Probrali jste to s Nolascem?“ zeptala se s odkazem na kapitána oddělení násilných trestných činů.

Faz jí věnoval pohled, který měl naznačit, že si s ní o tom promluví později. „Dal mi požehnání, pokud budu vedoucím já.“

Napadlo ji, jestli Nolascova kapitulace – to, že úkolem nepověřil jiný tým a ponechal ho jim – nesouvisí s mimořádnou vlnou nedávných vražd. *Každý* detektiv z oddělení vražd v *každém* týmu se ze všech sil snažil držet krok.

„Má tvoje sestra nějaké stopy?“ zeptal se Kins Dela.

„Ještě na to není připravená,“ odpověděl Del. „Dáme jí ještě pár dní. Hádám, že neteř nakupovala přes svůj mobil a že v tom má prsty její přítel. Pokud jo, tak časem kápne božskou, kdo ten dealer je...“

Tracy se znovu podívala na Faze, který jemně přikývl, že má vše pod kontrolou. „Ona potřebuje jen trochu času,“ řekl.

Del pohlédl na Tracy. „Pořád myslím na to rčení, víš? A pořád u toho myslím na tebe.“

„Na mě?“ podivila se Tracy.

„Znáš to rčení ‚Žádný rodič by neměl pohrřbívát své dítě‘? Myslím, že jsem si zatím tak docela neuvědomoval, co to znamená. Je mi moc líto tvé sestry. Je mi opravdu líto tvých rodičů. Teď už vidím, co to s nimi udělalo, co to udělalo s tvým tátou.“

Dva roky po Sárině zmizení si Tracyin otec, zdrcený žalem, depresi a nejspíš i léky, vzal život.

Zmínka o dítěti ji přiměla znovu přemýšlet o svých pokusech otěhotnět. Moc si přála syna nebo dceru, ale nedokázala si představit zármutek a utrpení, které by ji čekalo, kdyby o ně přišla. Po sestřině únosu a zmizení byla zničená, ale všechno bledlo ve srovnání s tím, jak to rozvrátilo život jejím rodičům.

Na stole zarachotil mobil. Tracy i Kins se podívali na své telefony. Rozsvítil se ten Tracyin. „Dispečink,“ sdělila přítomným a zvedla oči v sloup.

Kins zasténal. „Ten počet vražd se pořád zvyšuje, že?“

KAPITOLA 3

Basketbalový míč nehybně spočíval ve škarpě vedle bílé plachty přetažené přes tělo. Tracy a Kins během jízdy spekulovali o důvodu přítomnosti týmu A u smrtelné dopravní nehody, které obvykle vyšetřuje dopravní policie. Přivolat k ní oddělení vražd bylo neobvyklé.

Kins zaparkoval podél obrubníku na South Henderson Street. Del a Faz zastavili za nimi. Na Tracyin mobil předtím volal Billy Williams, seržant týmu A. Williamsovi zavolal seržant oddělení vyšetřování dopravních nehod, zkráceně TCI, Joe Jensen.

„Říkal Billy, proč nás sem poslali?“ zeptal se Kins.

Tracy zavrtěla hlavou. „Dopraváci si myslí, že jde o ujetí od nehody. To je vše, co zatím vím.“

Vystoupili z auta do chladivé noci a čekali na chodníku na Dela a Faze. Červenomodré majáky trhaně ozařovaly štukové zdi a zamřížovaná okna a dveře místních podniků. Několik hlídkových jednotek parkovalo nahodile proti sobě a blokovalo Renton Avenue South. Uniformovaní policisté v rukavicích a tlustých bundách usměrňovali příjezdějící dopravu. Součástí zásahové skupiny bylo i hasičské auto a sanitka, ačkoli hasiči a zdravotníci se strnulými výrazy jen postávali na místě.

„Co si myslíš o tom, že Nolasco nechal Dela dělat na případu jeho neteře?“ zeptala se Tracy.

Kins se na ni podíval a pak si dál prohlížel scénu. „Faz bude Dela držet na uzdě.“

„Neměl by na tom dělat.“

Kins se k ní znovu obrátil. „Řekneš mu to?“

„To není moje práce, ale Nolascova.“

„Nemyslíš, že se zase necháváš ovlivnit svými osobními pocity?“

Tracy a Nolasco měli dlouhý a bouřlivý vztah, který se táhl už od policejní akademie.

„S mými osobními pocity to nemá nic společného. Taková jsou pravidla o střetu zájmů.“

„Faz říkal, že to má pod kontrolou. Řekl bych, že bychom to měli nechat být.“ Kins se otočil a podíval se ulicí směrem k bílé plachtě. „Co myslíš, jak daleko je tělo od křižovatky?“

Tracy věděla, že Kins schválně mění téma, ale nechala to být a zamyslela se nad jeho otázkou. „Možná osm metrů.“

„Nebude to hezký,“ poznamenal.

To už se k nim připojili Del a Faz a společně zamířili k Williamsovi.

Všechny zvuky tlumila těžká vrstva mraků, která dávala tušit, že každou chvíli začne sněžit. Williams stál a hovořil se dvěma muži ve fluorescenčních žlutých bundách s šedou reflexní páskou a nápisem *Policie Seattle* na zádech. Williams se svou stylovou červenočernou bekovkou a ladící šálou omotanou kolem krku, jejíž konce si zastrčil pod kabát, vypadal úplně jako Samuel L. Jackson.

„Neřekl bych do tebe, že jsi Skot,“ prohodil Faz. „Tu fešnou čepičku a šálu ti dal Sean Connery?“

„Podle Ancestry.com bys do mě nikdy neřekl spoustu věcí. Za něco z toho můžu poděkovat lidem tam od vás,“ řekl Williams s jízlivým úsměvem.

Faz odpověděl: „Já jsem stoprocentní Ital, mně můžeš poděkovat za dobrý jídlo a *Kmotra*.“

Tracy promluvila k Joeovi Jensenovi, většímu z obou mužů, který měl na hlavě černou lyžařskou čepici. „Zavolal jsi nás k tomu ty, Joe?“

Jensen sloužil v jednotce TCI už téměř tři desetiletí. Když Tracy ještě pracovala v hlídkové službě a povýšení na oddělení vražd jí připadalo jen jako nesplnitelný sen, TCI se pro ni stala možností, jak si rozšířit znalosti a zkušenosti. Požadavky na členy jednotky zahrnovaly spoustu matematiky, fyziky a teorie, jako je lineární hybnost. Vždycky byla dobrá v chemii, kterou dokonce tři roky učila na střední škole. Co se týče matematiky, tu po sestřině zmizení a svém rozhodnutí stát se policistkou nadobro opustila.

„Kdy konečně přejdeš na vraždy?“ zeptal se Kins Jensena.

„Až půjdu do důchodu,“ zopakoval Jensen svůj standardní refrén. O to, aby přešel na oddělení násilných trestných činů, ho žádali často. Jednou Tracy řekl, že ty případy se podobají jako vejce vejci. „Podezřelý z tohoto týdne je v příštím týdnu obětí,“ dodal. Kromě toho byl hrdým matematickým géniem typu „šílený profesor“. Jensen si upravil čepici. „Tohle je tragédie.“ Jeho pohled sklouzl dolů po Renton Avenue až k bílé plachtě. „Je to dvanáctiletý kluk.“

„Ne,“ vydechli Tracy a Kins jednohlasně.

Del o dva kroky ustoupil.

„Afroamerický kluk na cestě domů z basketbalu,“ řekl Jensen.

„Někteří členové vedení mají vzhledem k současné atmosféře obavy a chtějí, aby se k tomu přistupovalo s určitou citlivostí,“ doplnil ho Williams.

„Jako že ,na životech černochů záleží‘?“ otázal se Faz. Stejně jako zbytek Spojených států i Seattle toto hnutí tvrdě zasáhlo a nikdo jim nemusel říkat, že se nyní nacházejí v převážně afroamerické čtvrti.

Williams přikývl. „Vedení chtělo tým vražd.“ Podíval se na Jensena. „Bez urážky.“

„Nic se nestalo.“

„Je to prostě politika,“ dodal Williams. „Budeme na tom dělat s TCI.“

„Nevadí ti to?“ zeptala se Tracy Jensena.

„Moje rozhodnutí to není, ale pokud jde o mě, čím víc lidí, tím líp, i když slovo ‚líp‘ na tohle moc nesedí.“

„Co se vlastně stalo?“ zajímala se Tracy.

„Sejmulo ho auto, až vyletěl z bot. Jeho tenisky leží o další tři metry dál na silnici.“

„Předpokládám, že totožnost ještě neznáte, nebo jo?“ pokračovala Tracy.

Jensen ukázal bradou na skupinu mužů a žen stojících na rohu ulice. „Potvrzená není, ale jeden ze svědků říkal, že se oběť jmenuje D'Andre Miller.“

„Byl ten člověk přímo svědkem nehody?“

Jensen zavrtěl hlavou. „Ne. Šel po South Henderson a uslyšel ránu. Však víš, jak to chodí.“

Tracy to věděla. Naprostá většina svědků dopravních nehod nebyla k ničemu. Často chtěli být užiteční, ale spíše bylo pravidlem, že samotnou nehodu neviděli. Pouze ji slyšeli a viděli následky. Mysl pak vyplnila prázdná místa, která často neodpovídala fyzickým důkazům, takže svědek spíše škodil, než pomáhal, pokud se věc dostala k soudu.

Jensen ukázal na jiného muže na rohu ulice. „Tamten chlapík jel domů a zastavil, když uviděl hlídková auta. Říkal, že ten kluk hrál dneska večer basket v komunitním centru a spěchal domů.“ Jensen pak ukázal ulicí dolů. „Říkal, že oběť si obvykle krátila cestu přes Chief Sealath Trail.“

„To je opačný směr,“ poznamenal Kins. Myslel opačný vůči místu, kde leželo tělo.

„Já vím,“ přisvědčil Jensen. „Jestli ke křižovatce přišel po chodníku, musel být sražen ve velké rychlosti.“

„Rodiče už to vědí?“ zeptala se Tracy.

„Od nás ne. Ale nejspíš od někoho tady.“

Tracy vzhledla k řadě visících semaforů a černých drátů natažených mezi telefonními sloupy. Světla na Renton Avenue se přepnula ze zelené na červenou. „Nějaký problém se semaforey?“

„Žádný jsem nezaznamenal,“ odvětil Jensen. „Ale necháme si to potvrdit.“ Všiml si, že se Tracy dívá na jih, na výrazný kopec, z něž se Renton Avenue svažovala, než se u křižovatky vyrovnala. „A ne, žádné stopy po smyku jsme nenašli,“ dodal.

„Takže řidič se nepokoušel zastavit?“ zeptala se Tracy.

„Žádný důkaz o tom nemáme,“ řekl Jensen. „Podle mého názoru se oběť při nárazu buď omotala kolem kapoty, nebo ji to odhodilo dopředu.“

Tracy tyto situace z vlastní zkušenosti znala a nyní jednoznačně konstatovala, že jde o druhý případ.

„Vzhledem ke vzdálenosti těla od křižovatky je pravděpodobné, že došlo k poškození přední části vozu,“ pokračoval Jensen. „Postaráme se, aby se to rozeslo.“

„A co kamery?“ Faz si prohlížel podniky na čtyřech nárožích. Autoklempířství mělo černá vrata, která se tyčila nad okny a dveřmi po stranách, převyšovala i přízemní okna třípodlažního činžovního domu na jihovýchodním rohu. Na jednom ze dvou dalších rohů stála hořčicově zbarvená obchodní budova s čistírnou. Naproti ní byla restaurace s vybledlou červenou markýzou. Plevel rostoucí v oknech naznačoval, že restaurace už nějakou dobu nefunguje.

„Ještě nevíme,“ odpověděl Jensen.

Williams vytáhl ruce z kapes. „Pojďme. Dele, Fazi, zjistěte, jestli nájemníci v bytech něco viděli nebo jestli autoklempířství používá nějaké kamery, které by něco zachytily.“

Del s Fazem odešli a ke skupině přistoupila policistka. „Detektivové? Omlouvám se, že ruším, ale myslím, že jsme něco našli.“

Skupina ji následovala po ulici na místo asi tři metry od křižovatky. „Zpočátku jsme ho neviděli, protože je průhledný,“ vysvětlila policistka. Paprskem baterky posvítla na zem, na trojúhelníkový kus plastu. Tracy připadal jako kryt světlometu.

„Dobrý náález,“ pochválil policistku Jensen. „Teď už potřebujeme jen auto, které by se k němu hodilo.“

Vtom na povrchu silnice zapištěly pneumatiky a přitáhly pozornost všech. Na křižovatce prudce zastavila bílá honda staršího typu. Dveře řidiče se rychle otevřely a zpoza volantu vyskočila Afroameričanka. S vytřeštěnými očima nechala běžet motor, světla zůstala zapnutá a dveře otevřené. „Můj syn,“ řekla nikomu a všem. „Kde je můj syn?“

Hlídka rychle vykročila, aby ji zadržela, ale ona se po nich ohnala a plácla je přes ruce. „Chci vidět svého syna. Kde je D'Andre?“

Lidé na nárožích začali dávat najevo své rozrušení. Do vozovky vstoupil muž, kterého si Jensen předtím všiml. Matka se k němu otočila. „Terry, kde je? Kde je D'Andre?“

Terry s pláčem ukázal ulicí dolů na bílou plachtu.

Matka si přiložila ruku k ústům a na pár okamžiků znehybněla. Jako by se rozpouštěla, kolena se jí podlomila a tělo se zhroutilo na chodník, kde zůstala sténat a naříkat. Tracy se k ní vydala. Muž stál nad ženou a očividně nevěděl, co má dělat. Tracy si klekla a žena zvedla oči. Tracy v nich spatřila stejný zdrcující zármutek, jaký viděla ve tvářích svého otce a matky tu noc, kdy se ztratila Sára.

„Je mi to moc líto,“ zašeptala a znovu si vzpomněla na to, co Del řekl v restauraci.

Žádný rodič by neměl pohřbívat své dítě.

Když Tracy vešla do vstupních dveří, psi se nevyřítili z ložnice a nezačali štěkat. Zřejmě si už zvykli, že pracuje na noční směny. Odložila si boty na lavici, pověsila bundu na jeden z háčků a zamířila do kuchyně.

Dan přestavěl interiér přízemní chalupy z kamene a malty, otevřel půdorys a vyspravit tmavé dubové podlahy, na nichž byly všechny šrámy a škrábance, které se na statku daly očekávat. Strop byl zešikmený, s velkými příčnými trámy, a obytnému prostoru vévodil kamenný krb. Dan našel firmu, jež zhotovila krbovou

vložku s dmychadlem, aby oheň vytápěl dům celé hodiny. Červená kožená pohovka, divan pro dva a koberce vymezovaly obývací pokoj, zatímco starožitný dubový stůl a židle tvořily jídelní kout. Ve vzdáleném rohu stála lampa a pohodlné křeslo, které poskytovalo místo pro čtení. V zadní části budovy se do původně jednolůžkové ložnice sotva vešla jejich manželská postel. V přilehlé kuchyňce nebylo místo ani pro myčku, ani pro více než dvě osoby najednou.

Tracy s pohledem upřeným ze zadního okna vytáhla z kuchyňské skříňky sklenici a naplnila ji z kohoutku u dřezu. Znovu myslela na tu matku na ulici a na svou vlastní matku. Nad koňskou pastvinou se třpytil měsíc v úplňku a zaléval trávu smutným bleděmodrým odstínem. Svět dnes večer plakal.

Dan koupil farmu o rozloze pěti akrů a domek, protože se mu líbilo, jak je izolovaný, podobně jako jeho dům v Cedar Grove. Jenže Tracy žila léta v centru Seattlu a pak v jeho západní čtvrti, a tak jí trvalo déle, než si zvykla, jak odlehlá a tichá dokáže farma být. Zvláště za noci jako tato, kdy chtěla rozptýlení, cokoli, co by odvedlo její myšlenky od představy bílé plachty a žalem zdrcené matky, která se z toho už nikdy úplně nedostane.

Z ložnice vyběhl Sherlock a za ním Tracyin kocour Roger. Tracy zavřela vodu, která jí přetékala přes okraj sklenice. Roger vyskočil na kuchyňskou linku, přecházel po ní a tiše mňoukal. Trvalo to celé měsíce, ale konečně se zdálo, že Danovi dva psi, Rex a Sherlock, pětasedesátikiloví rhodéští ridgebackové, o kočku ztratili zájem.

„Nemusel jsi vstávat,“ zašeptala Tracy Sherlockovi, rytířštějšímu z obou psů. Sherlock se na ni tázavě podíval. „Jo, já vím, co chceš.“ Otevřela skříňku a podala mu psí sušenku. Nevzal si ji hned a díval se na ni posmutnělými očima, jako by cítil její bolest. „To je v pořádku,“ řekla. „Jen se do toho dej.“ Opatrně se zakousl do sušenky. Tracy ho políbila na hlavu. „A neříkej to bráškov.“

Po špičkách vešla do ložnice a ve tmě se svlékla, oblékla si noční košili a vklouzla pod příkrývku. Zachumlala se do tepla, které vycházelo z Danova sálajícího těla.

„Ahoj,“ řekl Dan zastřeným, rozespalým hlasem. Objal ji kolem ramen. „Jdeš pozdě. Snažil jsem se zůstat vzhůru, ale...“

V jeho dechu stále cítila mátovou zubní pastu. Kdesi ve tmě zívá Rex, jako by jim oběma chtěl říct, ať jsou zticha. Roger vyskočil na postel a vrněl.

„Promiň, že jsem tě vzbudila,“ zašeptala. Dan míval teď plno práce ve své advokátní kanceláři v centru Redmondu, kam ho jeho skvělá pověst a velké množství případů následovaly z Cedar Grove. Tracy dělala na noční směny, takže se přes den moc nevidali. „Máme další vraždu.“

„To jsem si myslel. Špatný?“

Znovu si vzpomněla na tělo pod bílou plachtou. Malý chlapec. Dítě. „Srazil ho řidič, který ujel,“ odpověděla. „Oběť je dvanáctiletý kluk.“

Políbil ji na temeno hlavy a jemně ji pohladil po vlasech. „Jsi v pořádku?“

Všechny ty roky, kdy se vracela domů do prázdného bytu, si vždycky říkala, že je v pořádku, i když nebyla. Neměla moc na výběr. Nablízku nebyl nikdo, kdo by ji utěšil, a tak se nikdy ani nenaučila, jak se nechat utěšit. Teď se alespoň snažila.

„Nic moc,“ špitla.

„Je mi to líto.“ Pevně ji stiskl. Cítila jeho dech na svých vlasech a jemné zvedání a klesání jeho hrudi. „Chceš si o tom promluvit?“

Usmála se. Bude o tom mluvit ještě mnoho dní. Bude o tom přemýšlet celé roky. Ale dnes večer je Dan unavený. A ona také. „Jdi spát.“

„V kolik hodin jsi zítra objednaná k lékaři?“

Úplně zapomněla na doktora Kramera a kliniku pro léčbu neplodnosti. „Ve dvě.“

„Můžu si pár věcí přehodit na jindy a sejdem se tam.“

„Jde přece jen o výsledky testů,“ namítla. „Až to budeme vědět, můžeme se rozhodnout, co budeme dělat dál.“

Dan nasadil staccato ve vojenském stylu: „Co se mě týče, zůstávám i nadále pro tento úkol plně k dispozici. A ujišťuji vás, že ani sníh, ani déšť, ani noční chmury mi nezabrání v jeho splnění.“

„Chceme přivést na svět dítě,“ zašeptala. „Ne roznášet poštu.“

Dan neměl žádné obavy. Nechal si udělat testy po zákroku, který měl zvrátit vasektomii z prvního manželství. Pak vstoupil do jejich redmondského domu a hlasitě prohlásil, že „má nabito a pálí ostrejma!“

Jinými slovy, ať už byl jejich problém jakýkoli, nemohl za něj on. Takže zatímco jedna její část by byla ráda, kdyby s ní Dan k doktorovi šel, ta druhá část ho nechtěla mít u sebe, až si vyslechne výsledky testů, které už tušila. Problém byl zkrátka v ní.

Dan ji pustil a převalil se na bok. Ani ne za minutu uslyšela jeho klidný dech. Znovu si vzpomněla na Shaniqu Millerovou, v duchu ji viděla, jak se zhroutila na ulici, zdrcená smrtí syna. Myslela také na Delovu sestru Maggie a na to, jak jí muselo být, když vešla do dceřina pokojíku a našla své dítě mrtvé. Myslela na strašná, neutišitelná muka své vlastní matky, jež byla jako hluboká rána, která se nikdy nemohla zahojit.

Znovu se zamyslela nad svou touhou mít dítě a napadlo ji, jestli to, že neotěhotněla, není spíš požehnání než prokletí.

KAPITOLA 4

V úterý brzy ráno, ještě předtím, než kola spravedlnosti začala chrlít občanskoprávní rozhodnutí a trestněprávní rozsudky, se Delmo Castigliano procházel po chodbách soudní budovy okresu King County. Z dobře osvětlených mramorových podlah stále ještě vycházel slabý zápach citronové vůně z dezinfekčního prostředku, ale ještě se to tu nehemžilo právníky, zaměstnanci soudu ani občany, kteří do zdejších soudních síní přišli řešit své záležitosti.

Del považoval soudní budovy za fascinující obraz města a jeho obyvatel. V jejich zdech si lidé odříkávali svatební sliby, na sklonku života si nechávali potvrdit své závěti a měnila se tu vlastnická práva pozemků a budov. Člověk zde mohl nabýt i ztratit bohatství. Nebo být odsouzen za vraždu. Rodiny se nenávratně měnily. V soudní budově bylo tolik radosti i smutku.

A teď v ní bude svou záležitost řešit i Del.

Ztratil neteř. Jeho sestra přišla o dítě. Na této skutečnosti nemohly nic změnit žádné argumenty ani odvolání. Člověk nemohl změnit to, co se jednou stalo. Allie se už nevrátí.

Mohl by však odpovědné lidi postavit před soud. Ano, a to taky udělá.

Požádal o laskavost, dlužno říci, že bez vědomí svého kapitána Johnnyho Nolasca, jenž dal Fazovi jen velmi zdráhavě zelenou, aby našel dealera, který prodal Delově neteři drogy. Výměnou za tuto laskavost Del souhlasil, že se při vyšetřování bude držet

zpátky, ale nechtěl stát stranou, když šlo o to, aby jeho sestra našla uzavření. Tohle byla rodinná záležitost. To byla Delova věc.

Z chodby vešel do kanceláře okresního státního zástupce a oznámil recepční, že má domluvenou schůzku s Rickem Cerrabonem.

„Je u soudu,“ řekla recepční.

„Čeká mě.“

Chvíli po telefonátu se Cerrabone objevil v jedné interiérových dveřích a pokynul Delovi, aby ho následoval. Faz kdysi poznamenal, že vrchní státní zástupce okresu King County s tmavými vlasy pod očima a sanicí loveckého psa jako by z oka vypadl Joeovi Torreovi, bývalému manažerovi Yankees. Ten popis se Delovi vryl do paměti.

Nyní následoval Cerrabonea úzkou chodbou do jeho stísněné kanceláře. Každý centimetr místa na jeho stole i na podlaze zabíraly pořadače a stohy papírů. Cerrabone byl pravá ruka státního zástupce Kevina Dunleavyho a měl na starosti většinu případů vražd prvního stupně včetně těch, kde bylo možné uložit trest smrti – a právě řešil další takovou kauzu.

„Omlouvám se za ten nepořádek. Jsme právě uprostřed procesu s Westerbergem.“ Cerrabone zavřel dveře, takže se kancelář zdála ještě menší. Del ucítil kávu a spatřil hrnek na Cerraboneově stole.

„Slyšel jsem. Doufám, že tohle není na obtíž,“ poznamenal Del.

Cerrabone jen mávl rukou. „Soudce nám dal celé dopoledne volno, jedna porotkyně totiž volala, že její chuva má zpoždění.“ Seděl za stolem na ergonomické židli, protože měl pochroumaná záda. Del usedl na jednu ze dvou polstrovaných židlí. O tom, že Cerrabone má i nějaký osobní život, svědčila pouze zarámovaná fotografie jeho ženy, rovněž prokurátorky, která ovšem používala své dívčí jméno. Když člověk posílal vrahy do vězení, střežil si soukromí. Na stěnách visely tisky, standardní černošedé fotografie zachycující proměny Seattlu v průběhu čtených desetiletí.

„Tvé neteře je mi moc líto, Dele.“

„Díky,“ řekl Del, snad už po tisíci. „A díky, že jsi přišel na pohřeb.“

„Vypadáš unaveně. Vyspal ses vůbec?“

„Včera večer jsme řešili smrtelnou nehodu, od které řidič ujel. Dvanáctiletý kluk.“

„Slyšel jsem,“ přikývl Cerrabone. „Možná to skončí na mém stole.“

Ta poznámka Dela zaskočila. Cerrabone se obvykle zabýval pouze těmi nejzávažnějšími případy. „Proč?“

„Ze stejného důvodu, proč na to nasadili tebe. Vedení se obává, jak to bude vnímat veřejnost.“

Del si povzdechl. „Víš, oceňuju tvou pomoc v téhle záležitosti,“ řekl s provinilým pocitem, že Cerraboneovi zavolal kvůli oné laskavosti. Dobře věděl, jak bývá státní zástupce zaneprázdněný.

Cerrabone nad tím opět mávl rukou. „Žádný problém. Jen abys věděl, požádal jsem jednu kolegyni, aby udělala analýzu a postarala se o to, zatímco já budu u soudu.“ Cerrabone prohrábl stohy papírů na svém stole, našel zprávu, kterou hledal, a podal ji Delovi. „Nevadí ti to?“

„Ne, v pohodě,“ odvětil Del.

Cerrabone zvedl svůj stolní telefon, stiskl tlačítko a řekl: „Můžeš přijít?“

O chvíli později se ozvalo zaklepání a dveře pootevřela atraktivní černoška. „Pojď dál.“ Cerrabone je představil. „Celia McDanielová. Del Castigliano. Del je ten člověk, kvůli kterému jsem tě požádal, abys udělala tu analýzu předávkování.“

McDanielová zavřela dveře a přešla k Delovi, jenž vstal, aby se s ní pozdravil. „Detektive,“ řekla a natáhla k němu ruku.

Del ji pevně stiskl a potřásl si s ní. Nikdy předtím se s Celií McDanielovou nesetkal a odhadoval, že je jí něco mezi pětaticeti a čtyřiceti. Přes krémovou halenku nosila dobře padnoucí tmavomodré sako, dlouhé světle hnědé copy měla na hlavě sepnuté sponkou. Všiml si, že je nenalíčená, nebo jen minimálně.

„Jste tu nová?“ zeptal se Del.

Sedla si na židli vedle něj. „Jak se to vezme,“ usmála se.

„Celia pracovala na drogových případech v Georgii,“ upřesnil Cerrabone. „Přestěhovala se sem asi před půl rokem a u nás je dva měsíce.“

„To jste přišla zdaleka,“ poznamenal Del.

„Chtěla jsem změnit prostředí.“

„Myslím, že to se vám povedlo. Z bláta do louže.“

„Mám ráda déšť,“ namítla.

Do řeči se vložil Cerrabone: „Myslel jsem, že bude rychlejší, když Delovi sama sdělíš své poznatky – pro případ, že by měl nějaké otázky.“

„Jistě.“ McDanielová se k Delovi naklonila a překřížila nohy. „Především, vaší neteře je mi moc líto.“

„Díky,“ odvětil Del. Po tisíci a prvé.

„Když shrnu základní fakta, tak ona... nebo její přítel si večer koupili heroin a druhý den ráno byla mrtvá.“

„To se aspoň domníváme. Moje sestra nebyla ve stavu, kdy by mohla nějak pomoci vyšetřování, ale podle toho, co vím, se Allie udusila zvratký.“ Poslední slova se Delovi zadrhla v hrdle. Odkášlal si.

„Takže můžeme s největší pravděpodobností dokázat, že heroin, který si ten večer vzala, je tentýž heroin, který ji zabil?“ zeptala se McDanielová jemně.

„Rozhodně. Byla už víc než dva měsíce čistá,“ vzpamatoval se Del. „Poslali jsme ji do odvykacího zařízení v Yakimě.“

„To není nic neobvyklého,“ řekla McDanielová jakoby sama pro sebe. „Pokud se nám podaří identifikovat osobu a prokázat, že dodala heroin, který vedl ke smrti vaší neteře, můžeme ji... nebo kohokoli, kdo je dealerem, podle RCW 69.50.401 obvinít ze zabití návykovou látkou,“ prohlásila s odkazem na Revidovaný zákoník státu Washington.

„Zabití?“ Del se podíval na Cerrabonea.

„Přesně tak,“ přikývla McDanielová.

„Co když heroin jen dodal? Co když ho sám nevyrobil?“ zeptal se Del.

„Zákon je relativně nový a široce koncipovaný. Podle něj je nezákonná výroba, dodávka nebo držení kontrolované látky s úmyslem ji vyrobit nebo dodat.“

Del nebyl se zákonem obeznámen, ale líbilo se mu, co slyšel. „Jaký je trest?“

„Jedná se o trestný čin třídy B. V případě odsouzení může člověk dostat až deset let odnětí svobody, vyfasovat pokutu až do výše dvaceti pěti tisíc dolarů nebo nějakou kombinaci obojího, pokud se trestný čin týkal méně než dvou kilogramů, což je předpokládám i tento případ.“

Deset let. Del se zatvářil skepticky. „Kdy byl naposledy někdo podle tohoto zákona odsouzen?“

„S rozšířením heroínu a pervitinu v poslední době se tento trest používá stále častěji,“ uvedl Cerrabone. S procesním materiálem v ruce pohlédl na Dela přes bifokální brýle.

„Ale našla jsem jen několik případů, kdy byla proti dané osobě vznesena obžaloba,“ dodala McDanielová. „A žádný se nedostal k soudu. Všichni se doznali.“

„Jaké tresty dostali?“

„Dva až čtyři roky a tři až pět tisíc dolarů.“

„To není moc za to, že někomu vzali život.“

„Souhlasím, ale pořád je to lepší, než to bývalo, a jsou tu i jiné faktory.“

„Jako například?“ zajímalo Dela.

Cerraboneovi zazvonil na stole telefon. Natáhl se, zvedl ho a po chvíli poslouchání řekl:

„Jaký druh návrhu? To je směšné. Jo, řekni soudci, že jsem na cestě dolů.“ Zavěsil, vstal a shrnul si rukávy košile, aby si zapnul manžety. „Musím jít projednat návrh na vyloučení jednoho z porotců. Klidně zůstaňte tady a využijte mou kancelář.“

„Pijete kávu?“ zeptala se McDanielová Dela, když Cerrabone popadl z věšáku sako.

„Až moc,“ odpověděl Del.

Tracy vstoupila do konferenční místnosti na sedmém podlaží policejního ředitelství po pouhých několika hodinách spánku. Kins a Faz už seděli u stolu a bavili se o zápasech NBA.

„Kde je Del?“ zeptala se Faze.

Faz uskrával z velkého hrnku s kávou, na jehož jedné straně byl natištěný nápis *Italové jsou nejlepší milovníci...* a na druhé... *jídla!* Z hořkosladké vůně se Tracy začaly sbíhat sliny, ačkoli věděla, že kdyby vypila šálek nalačno, celý den by ji pálila žáha. „Dnes ráno měl nějakou schůzku a vzkázal, že máme začít bez něj.“

„Jak na tom vůbec je?“ Tracy si vytáhla židli na opačné straně stolu a posadila se. Za vysokými, úzkými okny přšelo na betonovou terasu.

„Je v pořádku.“ Faz pokrčil rameny. „Ale pořádně naštvanej, chápeš, ne? Chce někomu nakopat zadek.“

„Dost naštvanej na to, aby provedl nějakou pitomost?“ zeptala se Tracy.

„Dám na něj pozor,“ řekl Faz s o něco výraznějším newjerseyským přízvukem. „Bude v pohodě.“

„Neměl by dělat na případu své neteře,“ namítla Tracy.

Faz pokrčil rameny. „Všichni na oddělení mají práce až nad hlavu a Del se snaží poskytnout svý sestře zadostiučinění, rozumíš? Její starej se už léta neukázal. Neboj se, já na něj dohlídnu.“

Na Tracy se obrátil Kins. „Přijde Joe?“

„Volal a říkal, že byl vzhůru pozdě do noci a že maká na tom, aby pro nás do rána něco sehnal.“

„To jsme na tom všichni podobně,“ pohodil Faz rameny a promnul si krk. I jeho krví podlité oči jasně říkaly, že toho moc nenaspal.

Tracy měla pocit, jako by ji někdo praštil zezadu do hlavy. Zoufale se potřebovala dospat. „Objevilo se něco, když jste s Delem obcházeli domy v okolí?“

Faz zavrtěl hlavou. „Nikdo nic neviděl ani neslyšel. Hodím to na papír pro zařazení do spisu.“

„Tím se potvrzuje to, co říkal už Jensen,“ poznamenal Kins. „Že řidič auta nebrzdil.“

Do místnosti vstoupil jejich kapitán Johnny Nolasco. Tracy ho nečekala. Vycházeli spolu asi jako dva kohouti na jednom smetišti. „Slyšel jsem dobře, že jste včera v noci řešili ujetí od nehody?“

„Dvanáctiletý kluk,“ odpověděl Faz.

„Úmrtí?“

„Bohužel,“ dodala Tracy.

Nolasco řekl: „Budu usilovat o to, aby si s tím poradila TCI.“

„Je to vražda,“ namítla. „Billy říká, že vedení tlačí na to, abychom to vyřešili my, nebo abychom s TCI aspoň spolupracovali.“

„Toho jsem si dobře vědom, ale vyšetřování té několikanásobné vraždy z minulého týdne se protahuje a oni potřebují pomoc s výsledky. Tohle je ujetí od nehody se smrtelným zraněním, což spadá do kompetence dopraváků.“

„Co když to byla vražda?“

„Tak to budeme řešit, až se to prokáže.“

V tu chvíli vstoupil do dveří Jensen. Nolasco se na něj podíval, otočil se na patě a odešel chodbou. Jensen si sundal z ramene popruh počítačové brašny a položil ji na židli. „Omlouvám se, že jdu pozdě, ale chtěl jsem si vyřídit něco, co by se vám mohlo hodit.“

Bez pletené lyžařské čepice a objemné bundy vypadal rozhodně jinak. Jeho menší, robustní postavu doplňovala hustá kštice zrzavých vlasů. Dnes ráno si vzal džíny, nízké turistické boty, polokošili a pérovou bundu, kterou teď rychle pohodil přes prázdnou židli.

„Spal jsi vůbec?“ zeptal se Kins.

Jensen vytáhl z brašny notebook, otevřel ho a čekal, až naběhne.
„Jo, jsem v pohodě. Adrenalin je na vysoký hladině.“

„Přidej mi něco z toho do kafe,“ prohodil Faz.

Jensen vytáhl několik listů papíru, podal je Tracy a podíval se na hodinky. „Mohli bychom ještě stihnout ranní nástup.“

„Proč jako?“ nechápala Tracy.

„Koukni se.“

Nahlédla do papírů. „Subaru Outback?“ Podívala se na Jensena.
„Už máš značku a model auta? Z videa?“

„Jo, z videa, ale je to zabíraný moc na dálku, takže se to nedá říct jednoznačně.“

„Tak jak víme, že je to subaru?“ zeptal se Kins.

„Hned ráno jsem tu součástku auta nalezenou na ulici vzal do kriminalistické laboratoře Washingtonské státní stráže. Poskytli mi sériové číslo a zjistili, že pochází z vozu značky Subaru. Můj kamarád vlastní autosalon Walker's Renton Subaru,“ vysvětloval Jensen. „Tak jsem mu tu součástku přijel ukázat a on mi podle čísla řekl, že pochází ze světlometu na straně spolujezdce, model Subaru Outback z roku 2003. Černý.“

Tracy letmo zkontrolovala hodinky a pak pohledem přejela stůl. „Fazi...“

„Jdu na to.“ Faz odsunul židli, v jedné ruce list papíru a v druhé hrnek s kávou. Kdyby se jim podařilo předat informaci seržantovi na ranním nástupu, mohli by dát vědět dopravním policistům na první hlídce, aby po autě pátrali. Faz by pak informaci rozeslal všem ostatním bezpečnostním složkám po celém státě, včetně dálniční hlídky, a také firmám zabývajícím se opravou aut.

„Říkal jsi něco o videu?“ zeptala se Tracy Jensena, když Faz odešel.

„Na konci ulice je dopravní kamera. Není to nic moc, ale když jsme znali typ auta a přibližný čas nehody, mohli jsme záznam rychle přetáčet a hledat ho.“ Poklepal na klávesnici notebooku a promluvil ke Kinsovi: „Možná bys měl přejít na tuhle stranu stolu.“

Kins se k nim připojil a nahlédl Jensenovi přes rameno.

„Asi sto metrů západně od křižovatky na Henderson South je na vrcholu sloupu veřejného osvětlení dopravní kamera pro autobusovou linku. Je to dobrá kamera, ale kvůli vzdálenosti a osvětlení... není video úplně nejlepší. A to auto jelo z jihu na sever, takže není šance získat poznávací značku.“ Jensen chvíli klapal na klávesnici. Za několik vteřin už sledovali zrnité, mírně nažloutlé černobílé video. „Světla zkreslují zabarvení,“ řekl. Poklepal na několik dalších kláves, zrychlil film a přitom si kontroloval poznámky na listu papíru. Ukázal prstem. „Přímo tady, když se podíváte pozorně, uvidíte někoho, kdo přichází po chodníku na levé straně ulice.“

Tracy sotva rozeznávala trochu světlejší obraz. „Těžko říct.“

„Odpovídá to době, kdy D'Andre Miller podle svědka opustil komunitní centrum. A zdá se, že běží. Teď se dívejte, tady.“ Jensen zaťukal do kláves, aby video zpomalil. „Auto vjede do záběru tady, nahoře na svahu na ulici. Jak se blíží ke křižovatce, obraz se trochu zlepší.“

Tracy sledovala, jak auto tmavé barvy sjíždí z kopce a letí křižovatkou, aniž by zpomalilo. „Štukovaná budova na rohu blokuje výhled na kluka, který vstupuje do vozovky z obrubníku,“ podotkla.

„Jak jsem řekl, není to nic moc, ale čas, auto a obraz dítěte, které přichází po ulici, potvrzují to, co nám říká ta součástka z auta – že dítě bylo sraženo tmavým subaru.“

„Můžeš obraz ještě vylepšit? Zvětšit?“ zeptala se Tracy.

„To by byl jen zrnitější. Poznávací značku nezískáte, pokud někde dál nenajdeme další kamery, které to auto zachytily.“

Tracy se narovнала. „Dělá na tom někdo? Třeba budeme mít štěstí a značku určíme, nebo aspoň část.“

„Pracujeme na tom,“ potvrdil Jensen. Usmál se na Tracy. „Říkal jsem ti, že tohle je zajímavější než tvý tuctový vraždy.“

KAPITOLA 5

Když Celia McDanielová opouštěla soudní budovu okresu King County, byla to žena na misi. Del měl co dělat, aby jí stačil. Prošla kolem Starbucks a Seattle's Best Coffee a bez zaváhání pokračovala dál až k podniku Top Pot Doughnuts na Páté avenue, pár bloků severně od budovy soudu. Otevřela dveře a řekla Delovi: „Kafe nepiju, pokud k němu nejsou koblihy.“

Uvnitř voněla čerstvě uvařená káva a čerstvě upečené koblihy, což bylo omamné a mučivé zároveň. To poslední, co Del potřeboval, byla kobliha. Den předtím se podrobil každoroční lékařské prohlídce a naměřili mu zvýšený krevní tlak – při stresu z posledních týdnů to sice nebylo žádné překvapení, ale lékař mu také vyčínil kvůli jeho váze.

Del si koupil černou kávu a koblihu si odřekl. McDanielová si objednala latté a dva donuty, klasický a glazovaný. Sedli si ke stolu stranou od ostatních, McDanielová na lavici, Del na židli naproti. Šálek s kávou svírala mezi dlaněmi, jako by to byl hořící zapalovač ve sněhové bouři. „Nesnáším zimu,“ vzdychla. „Naštěstí tady u vás aspoň nesněží.“

„Letos by mohlo,“ řekl Del. „Obvykle to bývá v prosinci a lednu. Takhle studený březen nepamatuju.“

„Jen jsem se snažila být optimistická.“ McDanielová se usmála, což jí zřejmě šlo snadno. Vyzařovala pozitivní energii, která musela dělat dobrý dojem na porotce. Del jí upřímně záviděl. On sám se popravdě neusmál od toho rána, kdy mu sestra zavolala, že je Allie mrtvá. „Určitě nechcete koblihu?“ zeptala se.

„Můj doktor si už teď myslí, že jsem pár koblih přes mou herní váhu,“ zavtipkoval Del. Sundal si pršiplášť a přehodil ho přes opěradlo vedlejší židle.

„Ani smetana, ani cukr,“ kývla McDanielová směrem k Delově kávě. „Jste muž bez neřestí.“

„Váha v mojí koupelně by s vámi nesouhlasila.“

„No, měl byste vidět, co říká ta moje. Bez koblih nepřežiju. Jen tak můžu pít kávu.“

„A proč se kávy nevzdáte?“

„A vzdát se mých milovaných koblih?“

„To zní jako začarovaný kruh.“

„Říká se tomu racionalizace.“

„Takhle jíte každé ráno?“

„Bože, ne.“ Rozpačitě se na něj usmála. „Ale párkrát týdně jo.“

„Jak si udržujete svou...“ Del se zarazil a napil se kávy.

„Svou postavu?“

„To jsem neřekl,“ namítl Del a zvedl ruku. „Faux pas je moje druhý jméno.“

„Vy často říkáte nevhodné věci?“ zeptala se McDanielová.

„Blíží se mi padesátka, sám jsem nevhodná věc.“

„Abych odpověděla na vaši otázku – a děkuji vám mnohokrát –, stejně jako koblihami jsem posedlá i cvičením.“

„Kéž by se cvičení pojilo s mou láskou k lasagním.“

„Každý všední den v pět ráno cvičím pilates, jen abych mohla takhle jíst.“ Namočila si koblihu a přiblížila si ji k ústům.

„Já taky vstávám každé ráno v pět,“ reagoval Del. „Jdu na záchod a pak zase do postele.“

Zasmála se a rychle si zakryla pusu rukou. Chvilí vypadala, že snad kávu vyplivne. Pak na něj žertem zahrozila, otočila hlavu a ubrouskem si otřela rty. Po chvíli řekla: „Příště mě trochu varujte.“

Delovi se líbila. Působila opravdově, nic nepředstírala. Také si všiml, že na levé ruce nenosí prsten. Opřel se. Nohy měl pořád

těžké a tělo unavené z nedostatku spánku, ale úzkost, kterou cítil poslední týden, se najednou vytratila.

„Můžu se vás na něco zeptat?“

„Jistě,“ odpověděla McDanielová.

„V kanceláři jste říkala, že to, co se stalo mé neteři, není neobvyklá situace. Co jste tím myslela?“

McDanielová odložila šálek a otřela si konečky prstů o ubrousek. „Zmiňoval jste, že se krátce před předávkováním léčila?“

„Jednoho dne přišla domů a řekla mé sestře, že končí, že s tím chce seknout. Řekla, že už je unavená z drog a z toho, co s ní dělají. Sestra mi zavolala a já jsem zatahal za pár nitek a dostal Allie do odvykacího zařízení ve východním Washingtonu. Byla čistá skoro tři měsíce. Navštěvovala setkání anonymních alkoholiků a chodila k poradci; sehnal jsem jí práci ve Starbucks a zdálo se, že se to s ní fakt obrací k lepšímu – všichni jsme si to mysleli. Tohle nás zasáhlo jako blesk z čistého nebe.“ Zacloumaly s ním emoce a odmlčel se.

McDanielová odložila kávu. „Když závislý na heroinu vypadne z léčby, často se vrátí k užívání stejného množství... Nebo stejně silného heroinu, jaký bral předtím, než přestal. Tělo není na dávkování připraveno a tito lidé se bohužel nechtěně předávkují.“

„Cerrabone říkal, že jste dříve dělala na drogových případech v Georgii.“

„Stíhala jsem pachatele drogových trestných činů. V poslední době jsem pracovala na legislativě, která měla zajistit alternativní soudní řešení pro závislé.“

„Co vás vlastně přivedlo sem?“

McDanielová přesunula pohled na skleněnou stěnu, která nabízela výhled na ulici. „Po rozvodu jsem potřebovala změnit prostředí.“

„Já po tom svým potřeboval jinou planetu.“

„Tak zlý to bylo?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Blízko domova***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.